

Пуйка 30 гр.
 Агне 55 гр.
 Кола дърва 55 гр.
 Соль 60 пари
 Кокошка 8 гр.
 Яйце 5 пари
 Масло 24 гр.
 Оризъ 7 гр.
 Жито крина 40 гр.
 Ечемикъ крина 30 гр.
 Просо крина 23 гр.
 Царевица 30 гр.

Косатъ оката 8 гр.
 Муруна оката 18 гр.
 Лакерда 20 гр.
 Червенъ хайверъ 30 гр.
 Прѣсна риба 12 гр.
 Череша 5 пари
 Бакла зелена 5 пари
 Лукъ 2 пари
 Кирия на ока отъ Балчикъ 4 гр.
 Кирия отъ Варна на ока 2 гр. и 20 пари
 Коприната ока 300 гр.
 И пр.

Въ януарския миней на църквата св. Димитъръ е отбелязано: „1859 г. 27 януарий. Голѣмо чудо стана. Виното ведрото се продаде 30 гр., макаръ че нѣма нито война, нито обсада, а брашното се продаде 45 и 50 пари“.

10. Данъчни.

Въ априлския миней на църквата св. Димитъръ е отбелязано: „1844 г. Платихме по 30 гроша за харачъ, но харачески книги не ни дадоха, а взеха пари за две години“.

Пакъ тамъ: „1838 г. Продължаватъ да взематъ харача, а харачески книги все не ни даватъ“.

11. Слънчеви затъмнения.

Въ юлския миней на църквата св. Димитъръ е отбелязано: „1760 г. юний. Стана слънчево затъмнение.“

* * *

Ние изложихме тукъ само нѣкои и то отъ по-важнитѣ бележки, за да се даде една представа за миналото. Нѣкои отъ бележитѣ сж толкова неясно, безграмотно и неразбираемо писани, щото трѣбваше просто да се дешифриратъ. Нека добавимъ, че въ библиотеката на дѣдо Димитраки, съединена съ тази на баща му дѣдо Георги Анагноста, се съхраняваха много ценни материали и отъ библиографска рѣдкостъ книги, но много отъ тѣхъ сж изчезнали и само една часть можаха да се спасятъ и донесатъ въ София въ Народната библиотека, кждето сж пренесени и часть отъ гръцкитѣ църковни книги, събрани отъ църквитѣ въ с. Арбанаси.

Дѣдо Димитраки бѣ чловѣкъ обичащъ да се занимава съ въпроси отъ общественъ характеръ. Грижеше се той да запише, събере и остави данни отъ своето време и отъ миналото за бжднитѣ поколения. Работилъ е той като историкъ, безъ да бжде такъвъ. Неговата любознателность бѣ голѣма и отъ всичко се интересувахе. Въ една своя бележка, напримѣръ, той излага какво е узналъ и какъ му е билъ обясненъ произхода на думата „цинцаринъ“. Римлянитѣ, се казва въ бележката, както му е било обяснено, за наглеждане на пжтищата сж имали специални за това нагледници, които сж живѣли близо до самитѣ пжтища, давали сж подслонъ на пжтницитѣ въ специално съграденитѣ за тази цель кжщи и се ползували съ привилегии, като сж били освободени отъ всѣкакви данъци и тегоби. Този редъ се запазилъ и по-после следъ римлянитѣ, дори и въ владичеството на турцитѣ. Тѣзи пазачи на пжти-